XIX. ročník 1. číslo březen 2015

Robinson

vychází pod záštitou unicef

noviny pro děti každého věku zdarma

svět dětí

Světová verze Lennonovy písně Imagine

Poslední den roku 2014 byla v centru pozornosti UNICEF a hlavních měst světa „hymna naděje a míru“ Johna Lennona „Imagine. Cílem celosvětové iniciativy UNICEF IMAGINE a světové nahrávky Lennonovy písně, která je součástí této iniciativy, je inspirovat světovou veřejnost k představě lepšího světa pro děti a k pomoci jej vytvořit. Světová verze videa s Lennonovou písní „Imagine“, na jehož tvorbě se významně podílel hudební producent a DJ David Guetta, je složena z nahrávek tak známých jmen, jako jsou Katy Perry, Angelique Kidjo, Priyanka Chopra, Pau Gasol, Yuna Kim, Callan McAuliffe, Daniela Mercury, Khaled Abol Naga, Nicole Scherzinger, will.i.am, Sonu, Neymar, Adam Lambert, Puffy AmiYumi, ale také generální tajemník OSN Pan Ki-mun, výkonný ředitel UNICEF Anthony Lake, astronautka Samantha Cristoforetti, která zpívá z mezinárodní kosmické stanice, a hlasy dětí z Bulharska, Filipín, Jamajky či hlasy lidí z celého světa, kteří nahráli své vlastní verze Imagine prostřednictvím aplikace Touchcast.

Hymna naděje

Iniciativa UNICEF IMAGINE, která vznikla jako připomenutí 25. výročí přijetí Úmluvy o právech dítěte, spojila své síly s koalicí téměř 1 000 organizací ze 120 zemí světa (tzv. action/2015), které se snaží zlepšit situaci strádajících dětí. Snahou iniciativy je inspirovat kolektivní akce k ovlivnění pozornosti světových lídrů na situaci dětí ještě před stanovením strategií a agend jejich klíčových celosvětových jednání v roce 2015 – zejména se jedná o setkání světových lídrů při celosvětové konferenci, která se bude v červenci 2015 konat v Addis Abebě a při níž budou vlády a jejich partneři rozhodovat o globální strategii financování světového rozvoje. Dále o jednání Valného shromáždění OSN v září 2015, kde budou stanoveny globální rozvojové cíle na příštích 15 let, a o konferenci OSN v prosinci 2015 v Paříži, která bude věnována změnám klimatu.

„Musíme si představit lepší budoucnost pro každé dítě – a zavázat se k jejímu naplnění,“ řekla ke globální iniciativě Yoka Brandt, zástupkyně výkonného ředitele UNICEF. „Budoucnost dětí je budoucností světa, a proto musí být děti v centru rozvojové agendy pro rok 2015 i pro další léta.“

Tramvaj UNICEF v pražských ulicích

Za účasti hudební skupiny Portless v čele s Kryštofem Michalem byla ve středu 17. prosince v prostorách vozovny Střešovice symbolicky pokřtěna tramvaj UNICEF, jejímž smyslem je upozornit na důležitost dodržování dětských práv u nás i ve světě.

„Když držíte v ruce sáček s terapeutickou výživou v hodnotě necelých 10 korun a přitom víte, že každý den umírá 18 000 dětí na podvýživu a běžné nemoci, uvědomíte si ten paradox. I proto jsme se rozhodli podpořit práci UNICEF na záchranu dětských životů,“ vysvětlil zpěvák Kryštof Michal.

Tramvaj je součástí kampaně k letošnímu 25. výročí Úmluvy o právech dítěte. Dětský fond OSN – UNICEF rozvíjí všude po světě jednoduché, ale velmi účinné programy, které dětem umožňují přežít a poskytují jim potřebnou ochranu a rozvoj.

„Tramvaj bude po Praze jezdit celý rok. Této podpory si nesmírně vážíme. Věřím, že Pražany jízda tramvají UNICEF inspiruje k pomoci, která má opravdu smysl,“ uvedla Pavla Gomba, ředitelka UNICEF ČR.

Během akce byla představena také souprava vzdělávacích pomůcek „škola v krabici“, terapeutická výživa, moskytiéry, tablety na čištění vody a další předměty humanitární pomoci, které je možno na www.unicef.cz symbolicky zakoupit jako Dárky pro život.

Projekt pod záštitou primátorky Prahy vznikl ve spojení Komerční banky, Dopravního podniku Prahy a hudební skupiny Portless. ***www.unicef.cz***

Blíží se jaro a mnozí o něm říkají, že je nejkrásnějším obdobím roku. Zvláště to pociťujeme, když víme, co je to mít rád přírodu, v níž máme i svá oblíbená místa, kde k nám doslova promlouvá. Proto jsme se rozhodli věnovat tento úvodní text alespoň dvěma vyznáním, jimiž s vámi jaro vítáme. A možná, že se i vy ostatní po přečtení následujících řádek, jejichž autory jsou Tomáš Matějka a Petr Pavlík z 8. třídy ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí, vypravíte hledat do přírody právě to vaše kouzelné zákoutí...

MÉ OBLÍBENÉ MÍSTO

Mé oblíbené místo se nachází na kopečku nedaleko vesnice. Je to lesík, takový malý ostrůvek, na vrcholu kopce.

Když ráno shlédnu dolů do údolí a vidím, jak se ten mohutný kotouč snaží ze všech sil vyhoupnout nad obzor, je to něco neuvěřitelného. Jeho paprsky prosvítí ranní mlhovinu a ozáří listy dubových stromů. Zbytky rosy odráží tu zář do všech směrů. Vše neživé jako by ožilo.

Když slunce září nejvíce, je čas oběda. Skrývám se ve stínu mohutných stromů a různých porostů. Ty statečně drží stín a udržují chlad. V této době je obloha nejvíce ozářená, modré nebe s lehkým nádechem smetany nám hrdě ukazuje svou krásu. Obvykle sedávám na velkém kameni a kochám se tou oslnivou, živou krajinou. Tu a tam okem zahlédnu skvěle sehrané mravenčí divadlo.

Po chvilce se slunce skloní více k západu spolu s oslnivou září. Světla však moc neubývá. Ptáci se mi třepotají nad hlavou a střemhlavými nálety útočí na potravu. Tady je pořád živo. Ať už jsou to zběsilé honičky mezi zvířaty, nebo mírumilovná setkání. Nikdy tu nebudete sami. Místy se dostávají na povrch překrásné květiny a zdraví nás svými květy všemožných barev. Obloha už pomalu červená a slunce se blíží k horizontu. Bílými mráčky prosvítá červená zář zapadajícího slunce.

Když už slunce zachází, pomalu se ubírám k domovu a loučím se s mým oblíbeným místem.

* * *

Mé oblíbené místo se nachází u Záblatí. Někdo by si mohl myslet, jak se mi může líbit, ale asi nikdo nebyl nahoře. Je to vlastně vysoký kopec, který mi občas připadá jako hora, a to proto, že tam je plno kamenů a skal.

Ráno jako by se les probouzel z dlouhé noci. Od večera se tu vše změnilo. Lesy na úbočí kopce jsou husté, občas se tam i na pár minutek dá zabloudit. Zrána se sluníčko prodírá téměř neproniknutelným lesem, jen taktak ho přepere těsně před polednem.

V poledne začíná být na zalesněném kopci teplo. Příroda se dostává do rozkvětu. Rosa už oschla a les se dává do pohybu. Ve stromech se prohání vítr a opírá se do nich silné slunce. Vše je v plné síle.

Odpoledne a večer už všechno čeká na odpočinkovou noc. Příroda se zastaví a oddechne si od dlouhého, ale krásného dne.

Loučím se s tebou, má nádherná přírodo. Loučím se s tebou, potůčku, jenž protínáš tento krásný kus přírody. Doufám, že sem zase přijdu a vše mě tu opět ohromí jako vždy.

Ilustrace: Pavla Kotnauerová, 6. tř., ZŠ a MŠ Dubné

Měsíc plný knížek

Ačkoliv mnoho významných dnů a výročí bylo ze současných kalendářů vyškrtnuto, Měsíc knihy – jímž je březen – zůstal zachován. Pravda, trochu se rozšířil o další slovíčko, takže v současnosti slavíme Měsíc knihy a internetu. Ale v podstatě jde pořád o knihy. Ať už klasicky tištěné na papíře, o knihy, které najdeme na stránkách internetu, či o knihy elektronické, které čteme přes maličké užitečné čtečky a které jsou výhodné zejména na delší cesty. Pořád ale je tenhle březnový svátek věnován hlavně tištěnému, nebo lépe řečeno prezentovanému slovu knižnímu.

Měsíc knihy byl poprvé vyhlášen v roce 1955, tedy letos slaví docela významné kulaté výročí – plných šedesát roků. A tak připravovaných akcí k této události bude nepochybně víc než jindy. Zaslouží se o to nejen knihovny formou různých soutěží, obvyklých her, besed, náborů pro prvňáčky, ale i školy a další organizace. A po celý rok pořádají knihovny soutěž o nejlepšího dětského čtenáře. ***- red -***

Překonali čtenářský rekord?

Stalo se to už sice v loňském září, ale tato událost může v Měsíci knihy inspirovat i vás. Žáci 1. stupně ZŠ Kardašova Řečice se dozvěděli příběh o profesoru Čistotkovi a víle Majolence. Městská knihovna našeho města nám totiž nabídla, abychom se zúčastnili pokusu o vytvoření rekordu v množství žáků, kteří ve stanovený čas 8,00 – 8,10 hod. vyslechnou stejný text. Učitelé předem dostali několik ofocených stránek a řádně se připravili na určený časový termín, aby svým žákům co nejvýstižněji představili tuto knihu. Ovšem až z časopisu Robinson jsme se dozvěděli, že tato knížka O víle a profesorovi byla vlastně napsaná samotnými čtenáři z Prachatic na Šumavě, a to i díky spisovateli Hynku Klimkovi a ilustrátorce Zdeňce Študlarové.

Moc rádi bychom touto knihou obohatili místní školní knihovnu, kterou velmi často využíváme ke společné četbě v hodinách literární výchovy. Snad po jejím přečtení se opravdu najdou někteří vytrvalí a zapálení čtenáři s tvůrčím talentem pustit se do něčeho podobného. Moc bychom si to přáli, protože v okolí našeho města je krásná příroda a několik dochovaných pověstí. A navíc na ostrově Velkého rybníka podle jedné už zapomenuté pověsti žijí permoníci. Na říjnové exkurzi nám poslali ovocný poklad za nezištnou pomoc při sbírání podzimního barevného listí. ***žáci 2. A ZŠ Kardašova Řečice a učitelka Dagmar Vyhlídková***

DNES ČTĚTE

1.
Píseň od Lennona
Kouzlo knížek

2.
Život s Beníčkem
Čísla v pohádkách

3. - 4.
Hlásí se EKO-KOM
Jak dlouho žijí odpady
Boj dobra a zla

5.
V exotické zemi
Skřítkové a víla

6.
Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Pohádka o školním skřítkovi

Umět mateřštinu, to určitě patří k základům dobrého vzdělání. I když ve vaší škole zřejmě nemáte kouzelného skřítka, který by vám pomáhal, existuje zaručený recept na zvládnutí mateřského jazyka, abyste mu mluvou ani při psaní nedělali ostudu. Následující příběh to dokazuje...

Bylo, nebylo, v jedné venkovské škole v pozapomenutém kabinetu českého jazyka se probudil skřítek Bumba. Vzpomíná na něho pouze starý pan učitel, který je dnes už dávno v důchodu. Skřítek pomáhal dětem, aby neměly v diktátech tolik pravopisných chyb. Tohoto skřítka mohou vidět právě jen děti.

Do této školy chodila i malá Anička, které, přestože se snažila, čeština moc nešla a její diktáty se červenaly opravami od paní učitelky. Po dalším nepovedeném diktátu zůstala Anička déle ve třídě a usedavě plakala. Její pláč přivolal skřítka Bumbu, který se jí zjevil na lavici a tenoučkým hlasem povídal: „Já ti pomohu diktáty si opravit, ale pod jednou podmínkou. Začneš pravidelně číst knížky, aby sis ta slova pořádně zapamatovala a dělala co nejméně chyb!“ Anička mu to odkývala a Bumba jí zase slíbil, že jí tedy opravdu pomůže. Aby splnila své slovo, hned večer si Anička vzala knížku s pohádkami a četla si v ní.

Za pár dní psali další diktát. Anička se bála, jak to dopadne a zda na ni Bumba nezapomněl. Paní učitelka začala diktovat a najednou se Bumba zjevil pod lavicí, a vždy, když Anička udělala nějakou chybu, svědila ji špička nosu. Paní učitelka se pak divila, jak se Anička najednou zlepšila.

Anička si každý večer četla v pohádkové knížce a v diktátech dělala pořád méně chyb, až bylo jasné, že už Bumbovu pomoc ani nepotřebuje. Bumba, spokojený z dobře vykonané práce, zalezl zpátky do kabinetu a usnul. Anička si dál četla knížky a diktáty se jí dál vedly.

Lukáš Baudis, 6. B, z časopisu Písmenko
ZŠ E. Beneše, Písek

Toto vydání vzniklo za podpory odboru ochrany životního prostředí Statutárního města České Budějovice

zprávy

Kardašova Řečice se může pochlubit pohádkovým výplodem aktivních divadelních ochotníků, kteří místním školním dětem nadělili pohádku, kterou napsal a zrežíroval bývalý učitel ZŠ Karel Zaviačič. Jedná se o pohádku

Loupežníci na Červeném zámku

V pátek 12. 12. se žáci MŠ a I. stupně ZŠ šli podívat do místního kulturního domu na výpravnou pohádku o loupežnících, skřítcích a víle z lesa, obyvatelích Červeného zámku, kuchařince Doubravce a obchodníku Matyášovi. Kulisy, kostýmy, písničky, scénář a výběr herců byly na jedničku. Dětem se pohádka moc líbila a našim druháčkům ještě více, protože v ní hráli jejich spolužáci - Jan Chvojka ml. a Martin Žižka. Proto musíte pochopit, že se museli s místními herci vyfotit.

- od dop. -

Prázdniny s příslibem jara

Další volné dny pro školáky po báječně dlouhých vánočních prázdninách nesou název jarní prázdniny. Ovšem vesměs se odehrávají ještě v měsících, kterým kraluje zima. A navíc každé město má tyto prázdniny v jiném termínu.

Takže mnozí nepochybně plánovali na toto volno ještě zimní radovánky, lyžování, bobování, bruslení... Jiní se těšili na cestování a výlety do přírody, další strávili toto volno u svých babiček a dědečků. A pokud nemáte v plánu ani jednu z těchto možností, zkuste objevovat své město anebo jeho okolí. Nemusíte být sami, určitě máte pár kamarádů, s nimiž se dají podobné akce podnikat a zažít přitom i kopici legrace. Mohu vám zaručit, že se najde spousta zajímavostí přímo kolem vašeho bydliště, o kterých třeba ani nevíte. A kromě toho vás může potkat třeba i spousta nečekaných dobrodružství.

- od dop. -

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM PRO DĚTI A RODINU V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI
387 410 864

• • •

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE
VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

• • •

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice
Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz
Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767
Vytištěno na recyklovaném papíru
Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů publikovaných příspěvků

medailonek

Láska člověka a psa bývá opravdu nekonečná. Duše toho, kdo ji nikdy nepozná, je o mnohé ochuzena. A to i navzdory tomu, že k této lásce patří kromě štěstí i veliký smutek. Náš dnešní Medailonek patří právě jí. Je věčná a nikdy nezmizí, neztratí se, jako je tomu i v příběhu Kláry a jejího Beníčka.

Nikdy nevíš, co máš, dokud to neztratíš

8. 2. a 23. 6. 2002 – Maminčino vyprávění
V tento rok se stala ta nejkrásnější věc v mém životě. Rodiče koupili do naší rodinky pejska a za čtyři měsíce jsem otevřela kukadla na svět já. Ben byl plný energie a já ho jen s údivem pozorovala. Nikdy jsem nepomyslela na to, že si spolu vytvoříme tak silný vztah.

26. 1. 2002 – Maminčino vyprávění
Můj kočárek stál na dvoře a já klepala špačky. Pod ním ležel Beník a napjatě čekal, kdy se vzbudím. Když jsem začala plakat, štěkal tak dlouho, než si pro mě někdo přišel. Byl to výjimečně pilný hlídač. Učil mě chodit a opatroval mě jako oko v hlavě. Ani pro mé rodiče nebylo překážkou nechat mě s Benem samotnou. Vždy se mohli spolehnout, že mi nijak neublíží.

17. 7. 2010 – Z mého deníčku
Oba vyrůstáme a Beníček zmoudřel. Ale častokrát se v něm probudí i dětské chování. Po babiččině smrti mi došlo, co to znamená. Právě Ben mi pomohl bolest překonat a to jen tím, že tu byl se mnou. Postupem času jsem si už nedovedla představit žít bez něho. Důvěřovala jsem mu a nebála se svěřit každé tajemství. On mi stále tiše naslouchal.

8. 2. 2014 – Z mého deníčku
Takových chutných dárků! Benovi jsem k jeho dvanáctým narozeninám upekla dort z granulek. Měl z něho velkou radost a jeho oči zářily štěstím. Moc jsme si to užili. Ale nikdy by mne nenapadlo, že to bude naše poslední společná oslava narozenin.

18. 8. – 29. 10. 2014 – Z mého deníčku
Po návratu z Chorvatska se Beníčkův zdravotní stav začíná zhoršovat. Nemůže vstávat, protože ho bolí zadní nohy. Moc se snaží zvednout, ale den ode dne se zhoršuje a ztrácí se nám. Dívat se na něj, jak se trápí – to velmi bolí. Za měsíc přestává chodit úplně. Odmítá jídlo i pití. A na to padla ta věta: „Měli bychom přemýšlet o uspání.“ Ale rodina ani Beníček to nevzdávali. Za to, aby tu s námi mohl být dále, silně bojoval. Asi mi to stále nedochází, ale umírá. Vždy, když se na něho podívám, derou se mi slzy do očí. To ale přece nemohu. On je chytrý a dokáže zdůvodnit, proč nám stékají slzy po tváři. Je mi ho strašně líto. Hromadí se ve mně smutek a za chvíli to bude venku.

1. 11. – 2.11. 2014 – Z mého deníčku
Dneska jsme s Beníčkem vyřezávali dýně na Halloween. Myslím, že se mu to moc líbilo. V neděli jsem ho šla pozdravit, ale on už neměl žádnou sílu. Nezvedl ani hlavu, jen na mě svýma medovýma očima hleděl a věděl, že je to naposled. Začínal se vzdávat. Už jsem to nevydržela a pustila všechno, co se ve mně nahromadilo. A on zpozoroval, jak brečím a dívám se na něj. Mrzí mě, že to viděl. Tohle se nikdy nemělo stát.

3. 11. 2014 – Ze srdce
Přišla jsem k němu. Vypadal, jako kdyby spal, ale bděl tak tvrdě. Poklekla jsem k němu a povídala mu. Možná, že je to tak lépe. Teď už ho nic nebolí. Nikdy si neodpustím, že tam byl sám, když mě potřeboval. Jedno ale vím jistě. Miluju ho a to už se nikdy nezmění. On tu s námi bude ale pořád. Zůstane v našich srdcích…

Text a foto: Klára Jedličková, 7. tř., ZŠ Volenice

všetečkova všehochuť

Za zážitkem do podzemí

Ze 13 veřejně přístupných přírodních jeskynních komplexů v republice se pouze jediný nachází v jižních Čechách. Jsou to Chýnovské jeskyně, asi 7 km od Chýnova u Tábora. Jeskyně objevili v r.1863 dělníci při pracích v lomu a o 5 let později po různých úpravách již byly otevřeny pro veřejnost. Staly se vlastně prvními turisticky zpřístupněnými jeskyněmi na území Čech. Jeskynní prostory vznikaly postupně působením vody a přírodních vlivů a spadají až do hloubky 41 metrů k hladině podzemního toku. Chodby měří celkem 1 200 m, ovšem většina není přístupná. Nenajdete zde sice krápníky, ale jeskyně zaujmou svou barevností. Na stěnách a stropech se střídají bílé, žluté a hnědé odstíny mramorových vrstev a vytvářejí zajímavé obrazce. Jinou zvláštností chýnovského podzemí jsou tzv. oka, což jsou okrouhlé plastické útvary na stěnách chodeb. Uvidíte také další pozoruhodné útvary, jimž fantazie dala názvy jako Panna, Záhořovo lože, Dračí hlava apod. A Chýnovské jeskyně mají ještě jednu zajímavost – jsou největším přirozeným zimovištěm netopýra řasnatého.

Nejvíce stromů

Největší plochu souše na zeměkouli zaujímá tajga, to znamená jehličnaté lesy a porosty na severní polokouli. Své místo v porovnání zalesněných ploch má pochopitelně také amazonský deštný prales v Jižní Americe, kterému se mimo jiné říká zelené plíce světa. Ačkoliv ho v průběhu posledních desetiletí byla více než třetina vykácena, stále ještě zaujímá plochu větší než pět a půl milionu kilometrů čtverečních. A to je víc než polovina všech deštných pralesů na světě.

- red-

Pohádkové číslo

Velmi zajímavá byla beseda v naší třídě k zodpovězení otázky: „Které číslo je v pohádkách nejdůležitější a proč?“ Přišli jsme k závěru, že vedle sedmičky je určitě nejvíce používaná číslovka tři. A vybavily se nám pohádky, kde jsou vždy 3 úkoly, princezny, princové, cesty, draci, vlasy, kouzla, dukáty, přání, hádanky, bratři, životy, klíče, komnaty, štěstí, sestry, páry bot, oříšky, skály, sochy, sudičky, skřítci. (Přijdete ještě na něco dalšího?)

A proč je nejdůležitější? Děti odpovídaly, že prý máme v životě tři možnosti, tři naděje, tři názory, tři povahy atd., z kterých ústí určitě jedna správná cestička, která nás přivede ke štěstí, lásce, pochopení. Je hezké, že v pohádkách ten hlavní a slušný, tedy kladný hrdina jde vždy po té správné…..Kéž by i nám lidem pomohli nějací skřítkové, sudičky, oříšky atd. Dětství je vlastně pohádka, v které každé dítě hraje hlavní roli… A komu se hned nepodařilo jít správnou cestou, má pak víc zkušeností a může začínat svou pohádku znovu a znovu a znovu. A určitě nakonec všechno dobře dopadne jako v pohádkách. A to máme nejraději!!!

Žáci a žákyně z 2. A , ZŠ Kardašova Řečice a třídní učitelka Dagmar Vyhlídková

Co by se stalo, kdybych měl letadlo

Ondřej Čapek
Jednou jsem jel svým zbrusu novým letadlem. Přistál jsem v savaně! Jak jsem se procházel, najednou jsem uviděl ztracené gepardě. Vzal jsem si ho do náručí a šel jsem s ním k letadlu. Nasedli jsme a odletěli domů. Staral jsem se o něj, než vyrostlo.

Matěj Turek
Včera jsem si koupil zbrusu nové letadlo. Dneska vyzkouším první let. Strašně se na to těším.
Když jsem nastartoval motor, vzpomněl jsem si, že letadlo neumím řídit. Ale bylo pozdě. Letadlo se vzneslo. Nevěděl jsem, co mám dělat. Tak jsem nedělal nic. Letadlo nabouralo do skály a ulomilo se levé křídlo. Klesám. Ztroskotal jsem na ostrově. Byl jsem vyděšený. Křídlo jsem nahradil větví pokrytou listím, trochu jsem vylétl do vzduchu. Tam si mě všimlo jiné letadlo, byl jsem zachráněn.

Andrea Mačí
Kdybych měla vlastní letadlo, tak bych se ze začátku chtěla radši naučit řídit a pochybuji, že by to bylo lehké. Myslím, že by v letadle bylo nejmíň dvacet tlačítek a pár pák. Taky si nedokážu představit, jak bych já mohla řídit letadlo, ale kdybych se to nějak naučila, tak bych asi letěla do Itálie, i když nevím. Asi by se mi zvedal žaludek. A kdybych jela sama, tak bych se bála.

Žáci 3. A, ZŠ J. Š. Baara, České Budějovice

Smrt

Když už o ní víš,
když už ji vídíš,
když už ji i cítíš,
že si jde pro tebe.
Tak víš, že je
poslední, co uvidíš.

Natali Duspivová, 6. A, ZŠ Kubatova, Čes. Budějovice

Mé oblíbené počasí

Podle mého názoru je nejlepší počasí, když není ani zima, ani teplo. K tomuto počasí dochází, když mráčky zakryjí letní oblohu a slunce jen místy vykukuje na Zemi. V takovémto oblačném zákrytu lze dělat plno aktivit. Člověk se díky nebeské zácloně příliš nezapotí, ale není ani zima. Tu tam mráček upustí pár kapek a pročistí ovzduší. Takto podle mne vypadá oblíbené počasí.

Tomáš Matějka, 8. tř., ZŠ a MŠ Strunkovice nad Blanicí

Pes Punťa

Deštík ťuká na střechu,
vylez, Punťo, z pelechu.
Jestli se ti uráčí,
vyperu tě, chlupáči.

Diana Šnajdarová, 6. B, ZŠ E. Beneše, Písek

Problémy a varování!

Stále je víc dětí, které začínají s drogami. Můžou mít všelijaké důvody. Například problémy ve škole, možná nejvíce doma anebo u přítele. Možná, že chtějí zapadnout mezi tu „nejlepší partičku“, ale neuvědomují si, jak veliké z toho můžou být následky. Možná vidíme jen to, že by nám drogy mohly pomáhat. Ale to vůbec není pravda! Nejvíce nás drogy mohou dovést k ještě větší závislosti, ale také do největšího problému. A než si to uvědomíme, skončíme v nějaké léčebně nebo v dětském domově. A někdy si dokonce myslíme, že je pro nás léčba zbytečná!

Sabina Kapicová a Kristýna Hodinová, 17 let, VÚ DDŠ Počátky

A trocha vtipů

U zkoušek dostane blondýna otázku:
„Je na Měsíci život?“
„Ano.“
„A proč si to myslíte?“
„No, přece se tam každý večer svítí!“

• • •

Potkají se dva staří pánové a jeden se ptá:
„Poslyšte, nechodili jsme spolu do školy?“
„Ne, to určitě ne, v naší třídě nebyl ani jeden plešatej kluk.“

VÚ DDŠ Počátky

V minulém čísle Robinsona se archeolog Bonifác Lopatka vydal na výzkum zříceniny ze středověku. Mezi jeho nálezy ale byly i věci, které nedýchaly historií, ale byly velmi současné. Ano, správně - byly to dva kovové obaly, jeden od rybiček a druhý od nápoje.
Samozřejmě, že nechyběla ani doplňovačka. Jsme rádi, že se mezi vámi čtenáři stává stále více oblíbená, o čemž svědčí narůstající počet soutěžících. A jaká že byla správná odpověď? **Zatímco Mikuláš s čertem rozdávali dárky, čert se strašně rozčílil, když viděl, jak někdo poničil, poškrábal a pomaloval krásné barevné kontejnery na tříděný odpad, které v jeho podzemní říši lidem závidí. A hudruje pěkně vztekle, vandaly usmažím v pekle.**
Archeolog Bonifác Lopatka se doslova po hlavě vrhl do kopice správných odpovědí a vylovil z ní tři šťastné výherce. Ti od něho opět obdrží drobné dárky. Jsou to: Magdalena Nová z Českých Budějovic, Kateřina Michnová z Dačic a Radka Hauková z Litvínovic.
Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase doplňovačka o ceny.
A pozor, je tu malá změna oproti loňským číslům Robinsona. Letos se nebudeme na další straně potkávat s archeologem, který odjel na roční stáž do Egypta. Místo jeho příběhů na vás čekají příběhy přímo bojové - jde o válku hodných a zlých odpadů. Tak schválně, kdo bude vítěz?

Nejen les není smetiště

Kdosi, ale určitě ne kdysi, spíše tedy asi nedávno, dostal obrovsky zajímavý nápad. A od tohoto nápadu k jeho uskutečnění také nebylo nijak daleko...

A tak se kdesi objevila ve volné přírodě, možná dokonce přímo v lese, velice poutavá tabule, sestavená z řady vitrínek, v nichž jsou umístěny různorodé předměty. Všichni je známe. Všichni se s nimi možná i denně setkáváme. Ale při této „výstavce“ nás najednou velmi varují: „Když nás pohodíte v lese, nebo kdekoliv jinde v přírodě, budeme tam vše krásné kolem sebe kazit! A podívejte se dobře, své okolí budeme znečišťovat ne jeden den, ne jeden měsíc, ale nespočet a nespočet roků...“

A tak se ptáme - není tedy lepší všechny ty odpady správně třídit a odhazovat do patřičných kontejnerů? Odpověď je jasná.

My pro vás ale ještě máme jednu otázku: Jste všímaví? Schválně teď neprozradíme, kde se tabule s vitrínkami skutečně nachází, ale netrpělivě očekáváme, že jste se s ní setkali a napíšete nám, kde ji i ostatní mohou objevit.

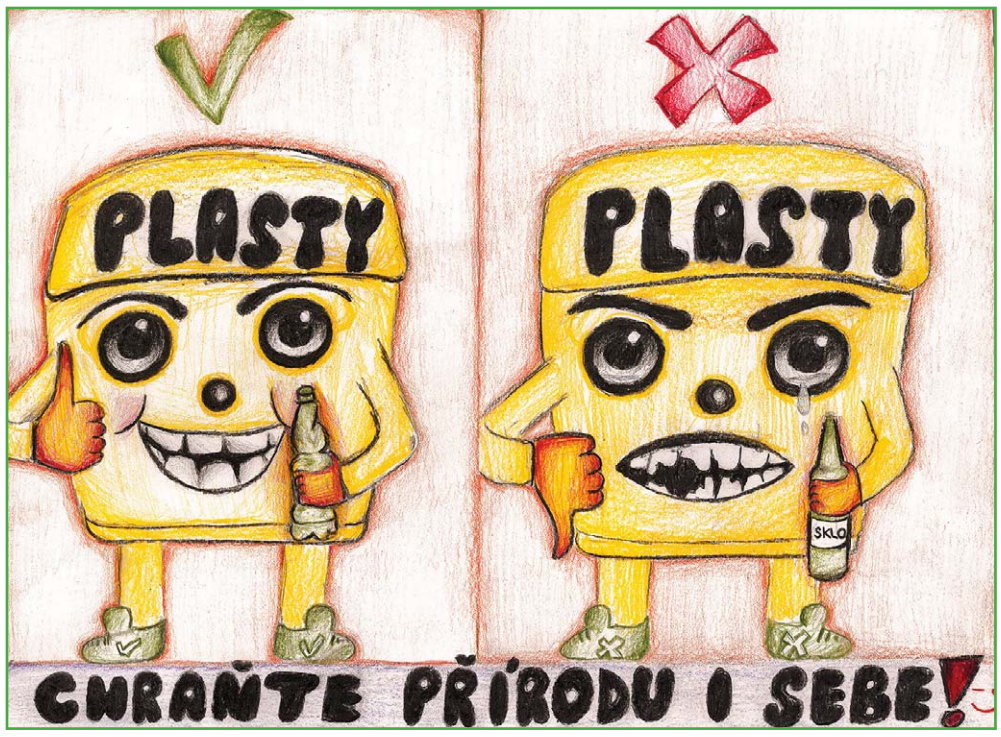

Ilustrace ze soutěže Obrázky na plachtu namalovala Nina Panfil, ZŠ J. A. Komenského, Blatná

Učíme se třídit

Žáci Základní školy v Kardašově Řečici se již třetím rokem učí třídit odpady. Největší zájem, vedle vysloužilých mobilů, elektroodpadů, plastových víček a pomerančové kůry atd., je o sběr starého papíru. Před Vánocemi naše škola odevzdala 13 951 kg této druhotné suroviny. Motivace je velká. Žáci by se rádi podívali na atraktivní organizovaný výlet a dostali dárkový balíček. Třídní kolektivy si budou moci vybrat také různé výukové materiály a školní pomůcky. Každý vyučující se snaží žáky zaujmout a motivovat k třídění odpadů. Například žáci 2.A si organizují měsíční vyhodnocování sběru papíru. Aktivní sběrač dostane drobný dáreček. Hlavními měsíčními cenami vedle hraček byla trička, kniha, kalkulačka, bižuterie apod. Proto se vám tito druháčci mohou hrdě svěřit, že za 4 měsíce nasbírali 2 902 kg starého papíru. Děkujeme všem, kteří se do sběrové soutěže zapojují.

Mgr. Dagmar Vyhlídková, ZŠ Kardašova Řečice

Malá městská víla

V jednom městě v Krátké ulici v domě s číslem 7 žila jedna holčička, která se jmenovala Kamilka. Byla to celkem hodná a slušně vychovaná holčička, ve škole se dobře učila, v trolejbusu pouštěla sednout starší lidi, zdravila sousedy a známé a za všechno hezky poděkovala. Měla spoustu kamarádek a kamarádů, ráda chodila na výlety, hrála volejbal, jezdila na kole, přečetla spoustu knížek a učila se hrát na flétnu. Za to všechno bychom ji rádi pochválili, kdyby...

Kdyby nebyla tak nepořádná. Její pokojík vypadal, jako by tam vybuchla bomba, a školní batoh byl změtí papírů, sáčků od svačin, prázdných krabiček od džusů, učebnic, tužek a sešitů. Marně ji maminka, paní učitelka i kamarádky napomínaly a přemlouvaly k pořádku. Někdy jí tatínek nebo dědeček pohrozili, že dostane domácí vězení, když si neuklidí. Anebo nebude mít žádné dárky pod stromečkem. Pak se pustila do úklidu tím způsobem, že všechny nepotřebné věci nacpala do igelitového pytle a odnesla do popelnice. To se samosebou nikomu moc nelíbilo, ale s Kamilkou nic nepořídili. Marně jí kolem dokola vysvětlovali, jak a proč se má odpad třídit. Nějak to na ni nefungovalo. Až jednou – zrovna, když cpala do kontejneru na komunální odpad veliký pytel papírů, novin, PET lahví, kelímků od jogurtů, krabiček od bonbonů a igelitových sáčků, uviděla za popelnicemi hubeňounké, skoro průsvitné stvoření. Vzlykalo a třáslo se zimou.

„Kdo jsi a co tu děláš?“ zeptala se polekaně Kamilka.

„Jsem Plastěnka a patřím k městským vílám,“ vzlyklo to stvořeníčko a ještě víc se roztřáslo.

„Proč nejsi někde v teple? Kde vlastně bydlíš?“ vyzvídala Kamilka a bylo jí Plastěnky čím dál víc líto.

„Bydlím v kontejneru se žlutou barvou, se svými sestřičkami...“ vzdychla si Plastěnka a ještě víc se schoulila.

„Tak proč jsi tady? To tě snad odtud vyhnaly?“ chtěla se holčička dobrat pravdy.

„Musela jsem odtud odejít...“ drkotala zuby Plastěnka. „Kvůli tobě!“

Kamilka se zarazila: „Jak to, že kvůli mně? Co jsem vám udělala?“

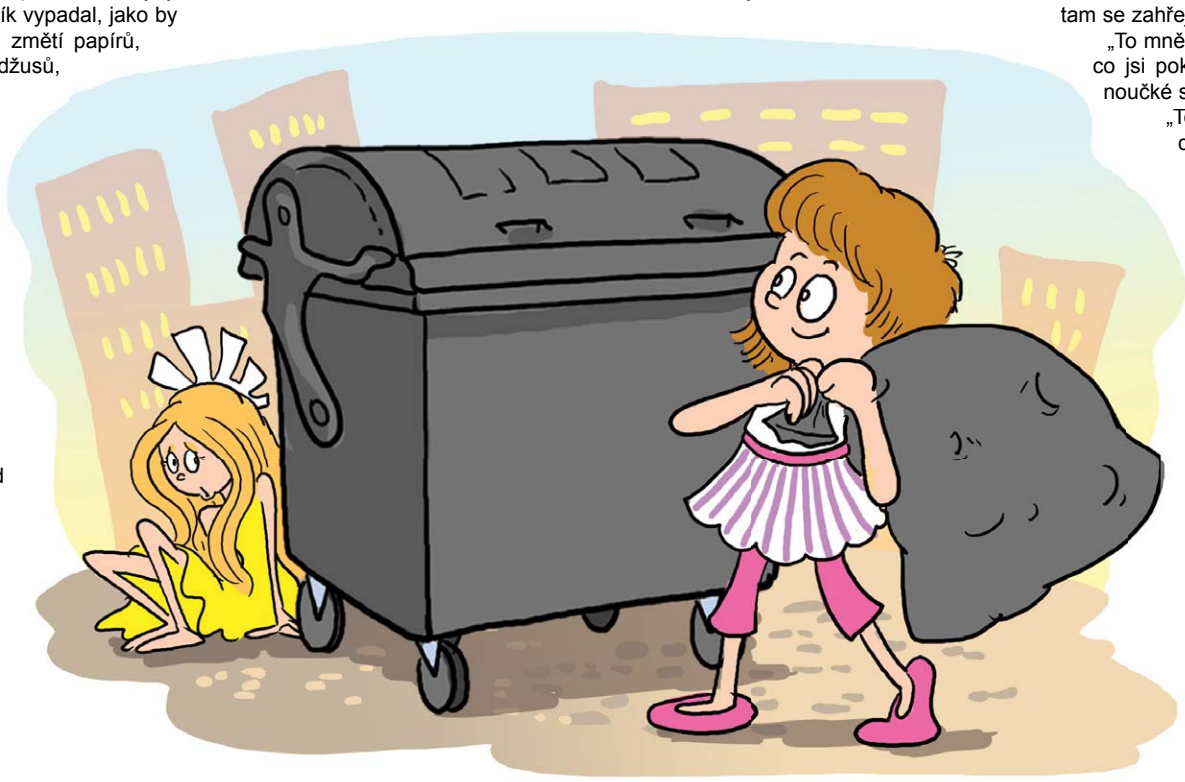

„Náš život a naše duše jsou závislé na tříděných plastech. Když lidi poctivě třídí odpad a do žlutého kontejneru přibývají plasty, máme se dobře a jsme veselé. Ale když někdo hází plasty, papíry a sklo do popelnice pro komunální odpad, je to zlé a ta víla, která má takového provinilce na starosti, musí ze žlutého domečku ven...“ zajíkala se Plastěnka a doslova modrala zimou.

„Hmm...“ zarazila se Kamilka. „To jsem nevěděla. Pojď k nám, tam se zahřeješ a udělám ti horké kakao...“

„To mně nepomůže. Mě by zahřálo, kdybys napravila, co jsi pokazila...“ zašeptalo stvořeníčko a už bylo tenoučké skoro jako proutek.

„To myslíš, že mám ten pytel rozebrat a roztřídit?“ zkoumala své možnosti Kamilka.

Plastěnka kývala hlavou z posledních sil a upírala uslzené oči na Kamilku.

A tak Kamilka rozvázala pytel s odpadky a poctivě roznášela do barevných kontejnerů plasty, sklo, papír... A Plastěnce postupně osychaly slzy, zrůžověly jí tvářičky a přibývala na objemu. Když Kamilka skončila s tříděním a podívala se do koutku za popelnici, Plastěnka radostně vyskočila, vzala ji za ruce a zatočila se s ní dokola. Potom skočila po hlavě šipku do žlutého kontejneru...

A ať se Kamilka dívala dovnitř, jak chtěla, už ji nespatřila.

Vlastně ji nespatřila už nikdy, protože od té doby se úplně změnila. Z nepořádnice se stala pořádná a čistotná holčička a odpad třídila tak důsledně, že se všichni kolem ní divili. Hlavně rodiče. Ovšem nikdo ani netušil, že ji to naučila jedna docela malá městská víla...

Text: Hanka Hosnedlová
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

Doplňovačka s kvízem

Slibujeme, že i tento rok ... *(tajenka)*.

Při naší cestě lesem jsme skrze stromy zahlédli shluk zvířátek na mýtině. Jak je vidět, všem se moc nelíbí, jak si méďa počíná. Vyluštíte, co si zvířátka (a my všichni také) slíbíme na tento rok?

Vyluštěnou tajenku nám zašlete do **25. března 2015** na e-mail: **redakce@noviny-robinson.cz.** Tři z vás vylosujeme a odměníme. A nezapomeňte uvést celé jméno a adresu, ať vás pošťák s dárečky lehce najde!

Komiksové příběhy odpadů

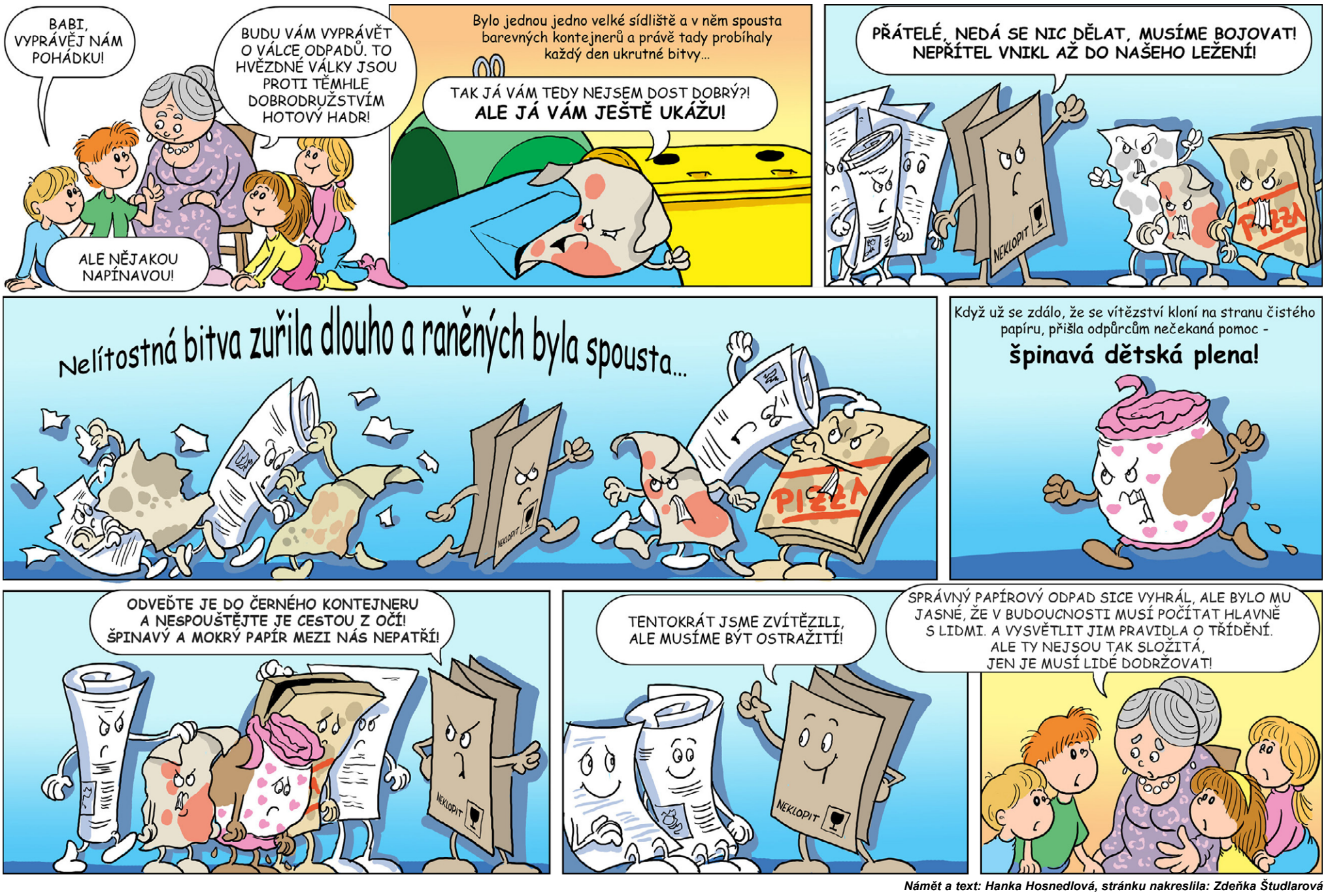

Námět a text: Hanka Hosnedlová, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

Za beduíny do Jordánska

Jordánsko je království, dokonce hášimové království, kde panuje král Abdalláh II. Jeho obličej na vás zírá z řady barevných velkých billboardů během cesty. Stejně často se na plakátech vyskytuje královská čtveřice: praděda Abdalláh I., jeho syn Talal, následník Husajn a poslední v rodě – Abdalláh II. Je velice oblíbený a ctěný, ale trochu mu pověst kazí jeho krásná žena Rania, která prosazuje práva žen a palestinských přistěhovalců - sama totiž taky odtud přišla. A to se nelíbí beduínům, kteří tvoří 40 procent tamějšího obyvatelstva.

Moje romantické představy o divokých nezkrotných obyvatelích pouště, o urostlých beduínech s uhrančivýma očima, cválajících na velbloudech, však vesměs vzaly zasvé. Beduíny jsem sice viděla – nejen třeba v údolí Petry, ale i podél silnice, v rozsochatých šedivých stanech se spoustou rozházených věcí kolem. Většina z nich nosí tradiční volné dlouhé galábie, které nám nejčastěji připomínají noční košile. Je to pro tamější podnebí nepochybně velice pohodlné a příjemné oblečení. Ačkoliv u mladíků

prohánějících koně na pláních jsem často viděla trička a džíny - v lepším případě pod galábiemi. Jakou roli však hraje barva těchhle dlouhých košil (od bílé přes šedou a hnědou až po černou), se mi vypátrat nepodařilo. Stejně jako zjistit důvod, proč někteří mají jen bílou pokrývku, na hlavě přidržovanou jakýmisi černými masivními kroužky, zatímco jiní červeně či černě kostkovanou.

Trochu přehlednější je to u žen – dívky si chodí v pestrých barevných šatech, ale ve dvanácti prý dostanou bez odmlouvání černý hábit. Ale ten může být zdobený četnými barevnými výšivkami – u vdaných převládá červená, u svobodných modrá. Tedy má převládat. Ale viděla jsem i výšivky tak pestré, kde bych převládající barvu těžko určila. Tamější krásky, ale i staré ženy si potrpí na hodně masivní, téměř barbarské šperky - a i ty nejchudší mají alespoň stříbrné. Zdobení volně našitými třepetajícími se lesklými penízky i kolem obličeje není příliš výjimečné, obdobně silné černé podmalování očí, ale speciální tetování v ženských obličejích jsem zas tak moc často nezaznamenala.

Hodně mění americký a evropský vliv. Ve městech běžně zahlédnete vedle arabských nápisů známá návěstí KFC, McDonald´s, pizzérie, butiky a módní salony evropského stylu. Naštěstí prý beduíni jsou dost hrdí a neradi se podřizují novým trendům. Víc sází na tradice a rodinné vazby, které jsou při jejich nomádském putovním způsobu života dost důležité. Beduínů je několik kmenů – rozhodně přes desítku, počítáno i s těmi na území Egypta - a prý odvozují svůj původ od takzvaných Jezdců z Arábie. Nějak jsem však nepochytila, kdo to vlastně byl. Ale pochopila jsem, že jeden z těchto kmenů, jehož název zněl jako Jalalija, nebo tak nějak, se údajně hlásí k rumunskému původu, kdy sem v šestém století přišli jejich prapředci chránit královnu.

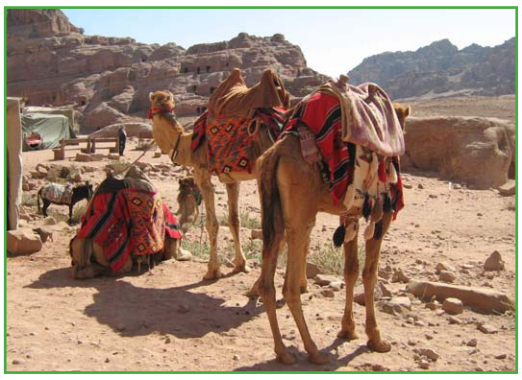

Ať tak či onak, vliv evropské civilizace vstupuje i do jejich stanů, které už dávno nejsou z černé kozí kůže. Stará pravidla určovala, že beduíni nemají mít příliš velký majetek, jen to, co unesou jejich velbloudi či koně při přesunu, a dost velký balík je už sám o sobě stan samotný. Přesto vidíte u stanů barevná plastová vědra, umyvadla a vaničky a desítky jiných věcí, kluci jezdí na malých motorkách a kolech a mnozí muži vyměnili velbloudy za otřískané pick-upy. Na těch jsme taky jeli do pouště i my. Dřívější bohatství rodiny a rodu určoval nejen počet velbloudů a dobytka, ale také ženiny šperky (proto asi ta jejich masivnost a váha). Dneska už to bude spíš naditá peněženka.

Když už jsme u těch velbloudů – v Jordánsku prý jich je v současnosti asi tak půl druhé desítky tisíc, což se mi na zhruba šest milionů všech obyvatel zase nezdá tak moc – oproti třeba milionu ovcí nebo skoro půl milionu koz. A třebaže jsou zde obdělávána asi čtyři procenta veškeré plochy a zhruba dvojnásobek tvoří pastviny, je hlavní obživou zdejších lidí zemědělství. Dost velká část obdělávané půdy, hlavně kolem Jordánu a Západního břehu, je uměle zavlažována. Ale všechno ostatní je kamenitá poušť, v lepším případě polopoušť.

Jinak ale i tahle země vstupuje do průmyslového kolotoče. Zatímco jsme viděli, jde hlavně o těžbu – ať už fosfátů, které podle tamějších údajů dosahují až čtyř milionů tun ročně, což už je pěkný balík, nebo potaše z Mrtvého moře, jehož těžba se pohybuje kolem milionu tun ročně. Samozřejmě všechno na vývoz. Začaly se těžit i další kovy a v posledním čtvrtstoletí taky zemní plyn, vyrostla rafinérie ropy v Zarká a elektrárny kromě Ammánu, kde je největší elektrárna, po celé zemi. A taky kilometry železnic a silnic, které bychom jim v některých oblastech vážně mohli závidět.

A budoucnost má tahle země ještě před sebou.

text a foto: Hanka Hosnedlová

O třech pejscích

Jednoho dne šli tři pejsci na procházku. Jeden se jmenoval Hafík, druhý Ňafík a třetí Halík.

Až potom si všimli, že jim stojí v cestě propast a hluboko v ní stojí voda.

Pejsci se zarazili a povídá Hafík: „Jak se přes tu propast dostaneme na druhý kraj?“

Vtom vidí Ňafík most a říká: „Půjdeme přes ten most, ne?“

Vtom se ozve Halík: „Vždyť je ten most vrtkavý?“

Tak se tam chvilku hádali, ale vtom se přihnal zajíc a povídá: „Tak se mi zdá, že se bojíte vody,“ a začal se smát.

Pejskům se to nelíbilo, a tak si řekli, že to zkusí. Dali na most jednu nohu, pak druhou a nakonec všechny a přešli most.

Zajíc tam zůstal sám. Zkusil přeběhnout, ale v půlce se most zlomil. Zajíc spadl do vody, a tak se za posmívání potrestal.

Markéta Kunová, 2. tř., ZŠ Dr. M. Tyrše, Hrdějovice

Špindíra, Čistík a Zoubková víla

Jako malá holčička jsem spolu s mojí malou sestřičkou ráda poslouchala vyprávění naší prababičky Růženky. Bylo plné kouzel, víl, skřítků a strašidel, ale to nevadilo, protože vždycky všechno dobře dopadlo. Růženka byla kouzelná jako její pohádky a pověsti, které nám chtěla předat, a jako atmosféra, kterou kolem sebe dokázala šířit.

Velmi ráda jsem měla povídání o skřítkovi Špindírovi a jeho bratru Čistíkovi. Byli to dva malí, neposední skřítci a dělali čest svým jménům.

Ten první - Špindíra - dělal samou neplechu, hlavně dětem, kde mohl, uškodil. Roztahal uklizené hračky v pokojíčcích, když děti spaly, čokoládou zapatlal vypraná trička, škodil a měl z toho škodolibou radost. Zato jeho bratr Čistík byl pravý opak - nenáviděl špínu, prach, zápach a nepořádek.

Nikdy se ti dva nemohli shodnout, bojovali spolu každý den, někdy nejen obrazně, ale doslova si vjeli do vlasů. To byly bitky, panečku! Vždycky to probíhalo v noci, aby je nikdo neviděl. Někdy se ale rvali tak zuřivě, že málem vzbudili děti. A tak to šlo den co den. Zdálo by se, že Špindíra na tom byl po všech stránkách líp - nic nedělal, jen se poflakoval a ničil všechno, na co přišel.

Oba bydleli v rodině s dvojčaty Karlíkem a Karolínkou, takže měli přístup k holčičím i klučičím hračkám a oblečkům. Jednoho dne se ale stalo, že Karolínce vypadl první zoubek. A to byla zlomová situace - do dětského pokojíčku se k našim dvěma neposedům nastěhovala Zoubková víla, která, když vypadne první zoubek, nechá pod polštářem vysněnou hračku. Čekala tam i na první Karlíkův zoubek, aby mu to nebylo líto.

Tahle Zoubková víla byla moc krásná a jemná jako vánek a Špindírovi i Čistíkovi se tuze moc líbila. A zase se strhla mela, kdo bude její kamarád. Když utichly emoce, dali se všichni dohromady do řeči a povídali a povídali si až do samého rána. Dokonce Špindíra zapomněl škodit a dělat nepořádek. A jak si tak povídali, dozvěděli se, že víla špínu a nepořádek nesnáší, a protože se jí chtěli zalíbit oba, přestal Špindíra škodit nadobro a ze všech se stali nejlepší přátelé, kteří táhli za jeden provaz. Zjistili totiž, že šarvátky, hádky a bitky nikam nevedou a že je bezva mít kolem sebe kamarády. Někdy i největší nepřátelé mohou k sobě najít cestu.

Tak tohle nám vyprávěla naše drahá Růženka, a i když už s námi není, její povídky s námi pořád zůstávají.

Klára Pauknerová, 8. B
ZŠ E. Beneše Písek, z časopisu Písmenko

Svatba se odkládá

Košile mě škrtila u krku, sváteční kalhoty dřely v pase, nové boty tlačily snad ze všech stran a teta se jako obvykle rozplývala, jak mi to sluší a jak jsem zase vyrostl. Podle ní už bych musel být jako Eifelovka a přitom jsem byl malý, přitloustlý, zpocený chlapeček s přilízlou patkou hřebíkovitých vlasů nad pihatým čelem.

Když nás tetička zasypala razítky vlhkých pusinek a vodopádem slov, odtáhla nás všechny do komory, kde se na policích skvěla přehlídka nazdobeného cukroví, koláčů, dortů, předpečených kuřat, obložených mís a kdo ví čeho ještě. Pak jsme ještě povinně museli obdivovat svatební šaty sestřenice Míly, která vlastně tuhle svatbu a tím i moje utrpení v obleku zapříčinila.

Nenápadně jsem se vytratil ven - barák plný tlachajících ženských, to nebylo nic pro chlapa. Dokonce ani pro jedenáctiletého ne. Prolezl jsem dvorek a vydal se přes humna, abych byl z dohledu, ale i z doslechu všech těch dospělých, kteří si myslí, že jejich posláním na zemi je zakazovat dětem ty nejkrásnější a nejzajímavější věci.

Přemýšlel jsem, jak tenhle víkend přetrpím. Zvedl jsem oči před sebe a uviděl - zázrak. V malé všelijak stlučené ohradě se popásal šedivý koník s dlouhou ofinou a bílými nátepníčky na předních nohách. Opřel jsem se o špinavá prkna a zíral na koníčka a on zíral na mne. Od chalupy sem doléhaly útržky písničky, ale teď už mi to bylo dočista fuk.

Koníček popošel pár kroků a zpod ofiny si mě pátravě prověřoval. Pak se nechal zlákat mou nataženou dlaní s několika kousky svatebního cukroví. Citlivě ohmatal moji dlaň růžovými mechovými pysky a pak jemňounce stáhl ty dobroty mezi zažloutlé zuby. Byl jsem tím srstnatým koníkem úplně očarovaný a začal jsem se k němu drápat do ohrady. Když už jsem přendaval nohu přes nejhořejší prkno, přimrazilo mě na tom nepohodlném sedle zavolání. Lekl jsem se, že jsou to moji pronásledovatelé z chalupy, ale hlas se nesl zpod nízké mezičky na druhé straně ohrady. Pak se vynořila holka.

Děsně krásná. Měla kostkovanou košili svázanou na břiše velikánským uzlem, nohy napasované v těsných vyšísovaných džínách a nádherných kovbojských holinkách. Na zádech se jí bimbal parádní stetson a pod ním záplava měděných prstýnků. Skoro tak ohnivých jako moje hřebíkovité prokletí na hlavě.

„Ahoj,“ řekla jakoby nic a pomohla mi slézt z prkenného mučidla. „Chceš se svézt?“

A já kýval ostošest jako ten porcelánový černoušek ve výloze starožitnictví na náměstí. Když mě vysazovala na hřbet šedivého koníka, ocitl se její obličej na šíři dlaně od mých očí. Její pihy rozhozené přes kořen nosu a po lícních kostech mě potěšily jako tajné znamení spolku, jehož jsem členem.

Koníček mě trpělivě vozil kolem ohrady a já si málem vykroutil hlavu z pantů, jak jsem se ohlížel po zrzce, která stála uprostřed, okusovala stéblo trávy a usmívala se do sluníčka. Mozek se mi div nezavařil, jak jsem přemýšlel, co bych jí měl říct zvláštního, aby si nemyslela, že jsem nějaký městský blbeček.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se najednou a já si málem ukousl jazyk, jak jsem sebou trhl. „Radek...“

„No, to se povedlo,“ smála se a mně se úzkostí sevřel žaludek jako škeble. Co je na tom proboha k smíchu?

„Já jsem Radka, to je dobrý, viď?“

Úlevou mi zabublalo v hrdle.

„A co tady vlastně děláš?“

„Ále, jsem tady na svatbě,“ odfrkl jsem znechuceně. Koník se zastavil a otočil hlavu po dívce.

Zasnila se: „Taky bych se vdávala, ale nemám s kým. Vzal by sis mě?“ zažertovala a já jsem zase začal konkurovat kývacímu porcelánovému černouškovi. To by byla paráda... Určitě bychom jeli na koních a v kovbojských oblecích, na sedlech bychom měli stříbrná velká R...

„Radkůůů...“ z kopce si to metelila máma a za ní supěl táta jako rozzuřený švestkově modrý hroch. „Podívej se, jak vypadáš a jak budeš smrdět,“ mámin hlas přešel do fistule. A táta červený jak dozrálé rajče mě smykem rval z ohrady. Otočil jsem se na zrzku a nesměle pípnul: „Počkáš na mě?“

Spiklenecky mrkla a prohrábla koníkovi hřívu. „To víš, že jo.“

A já si pod palbou pohlavků a mámina lamentování snil o té naší velké parádní svatbě, na kterou bych pozval všechny kluky z ulice, a kdo by nečpěl po koních, nebyl by připuštěný na hostinu, a vůbec nikomu by nevadilo, že jsem zrzek...

- hh -

Zoo noviny

1. číslo 2015 / zdarma

ZOO Hluboká

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoohluboka.cz

Ijá kluci a holky, ijá dospěláci!

Jsem osel. To není nadávka, ale fakt. Spolu s koněm jsme jediní lichokopytníci, kteří zdomácněli. Podle kohoutkové výšky se rozdělují na tři skupiny - trpasličí (do 100 cm), standardní (do 130 cm) a velká (nad 130 cm). Jsem býložravec a kromě šťovíku a kopřiv zbaštím všechno, ba dokonce i dřevo. Mám šedou srst a bílé břicho. To asi stejně všichni víte. Ale co určitě nebudete znát, je, že jsem náramný silák. Jsem totiž hodně používaný k nošení různých břemen, neboť unesu až 300 kilo na zádech! A to není vše. Moje mléko je tak dobré, že v Srbsku a Itálii z něj dělají sýry, které jsou považovány za delikatesu. Nejvíc jsem asi znám díky příslovím - hloupý jako osel, stojí jako osel... kde vznikla pověra o hlouposti, fakt netuším. Možná vychází z mé povahy. Kůň, když cítí nebezpečí, splaší se, vezme kopyta na ramena a je fuč. Já nejsem tak rychlý, a tak jsem se naučil vyhodnocovat situaci. Proto když se mi nelíbí nějaká cesta, zaseknu se a přemýšlím a přemýšlím a... když dopřemýšlím, tak buď jdu dál (nic mi nehrozí), nebo se mnou nikdo nehne (ta cesta se mi ale vůbec nelíbí). Prostě jsem opatrný, no, což ještě neznamená, že jsem hloupý. A ještě něco - naprosto super slyším. Moje velká ušiska se dokážou otočit o 180 stupňů. I sluch mi proto hodně pomáhá při vyhodnocování situace. Moment! Budu asi muset zapřemýšlet, jestli dál pokračovat, nebo se na mne už přijdete podívat. A než se rozhodnu, tak asi vyjde další číslo Zoo novin. Tak zatím, ijá

Váš OSEL DOMÁCÍ

KALENDÁŘ AKCÍ 2015

Zoo není jen procházka mezi zvířaty.
Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se.
ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA!
V případě nepřízně počasí může být akce zrušena, nebo přesunuta na jiný termín.
Informace o akcích na tel.: 387 002 21, 724 113 797 nebo 724 846 142.

DUBEN
5.4. Velikonoce s Flopem

KVĚTEN
1.5. MAY DAY
25.5. - 29.5. Dětské divadelní dny

ČERVEN
1. - 5. 6. Dětské divadelní dny
20. 6. Zábavný den aneb dnes si hrají i zvířata

ČERVENEC
Třídenní tábory • Příměstský tábor
Večerní komentované prohlídky od 20:30 hod.
termíny: 3., 7., 10., 14., 17., 21. ,24., 28., 31.

SRPEN
Příměstský tábor
Večerní komentované prohlídky
termíny: 4., 7. od 20:00 hod.
termíny: 11., 14., 18., 21., 25., 28. od 19:30 hod.

ŘÍJEN
4. 10. Den zvířat
31. 10. Strašidelná zoo

LISTOPAD
29. 11. Putování za Mikulášem

PROSINEC
17. 12. - 3. 1. 2016 Vánočně nasvícená zoo
24. 12. Štědrý den v zoo

Prvními letošními mláďaty Zoo Ohrada Hluboká nad Vltavou jsou tamaríni vousatí. U těchto malých drápkatých opiček se zpravidla rodí dvojčata. Našim tamarínům se 2.2.2015 narodila hned trojčata, což není obvyklé. Jedno z mláďat druhý den bohužel uhynulo. Přesný důvod neznáme, ale zbylým dvojčatům se zatím daří dobře, takže jim s námi držte palce.

Naše první mláďata roku 2015

Jsou hned vousatá

Pro všechny druhy z čeledi kosmanovitých je typické rodičovské chování. Opičky žijí v párech nebo malých skupinkách, kde většinou rodí jediná vůdčí samice. Po narození mláďat přebírá o ně veškerou péči samec, nosí je na zádech a matce je předává jen ke kojení. O mláďata se starají všichni členové tlupy, dospělý samec, odrostlá mláďata, ale běžně i nepříbuzní členové skupiny, a to hned od jejich narození. Všechny povinnosti mají rozdělené. I u nás si novorozence půjčují jejich starší sourozenci. Všechno napodobují (opičí se) po svých rodičích, a tímto způsobem se vlastně učí péči o své budoucí potomstvo. Během dne se ve volné přírodě tlupy 2 - 10 zvířat potulují lesem, zůstávají však stále na stromech a na zem slézají jen výjimečně.

Nejnápadnějším znakem těchto tamarínů jsou velké dolů zahnuté bílé vousy, podle kterých jsou pojmenováni. I mláďata mají vousy, ale pouze krátké. Hlas je podobný ptačímu - vydávají vysoké a cvrlikavé tóny. Na prstech, kromě palců u nohy, mají místo nehtů malé drápky, díky kterým výborně šplhají. Proto se tamarínům říká drápkaté opičky. Kosmanovití mají na prsou pachové žlázy, jejímiž výměšky samci značkují svá teritoria. Samice zase ohraničují své obvody močí. Při vzájemných soubojích používají zuby méně než ostatní opice, snaží se ale svému soupeři zlomit ruku.

Tamaríni vousatí, jako většina opic, jsou všežravci. Jejich jídelníček tvoří ovoce, drobní obratlovci, bezobratlí, nektar z květů, míza a pryskyřice, které vylučují stromy. Ke hmyzu a jiným pro ně velikostně dostupným živočichům se přikrádají velmi opatrně jako kočky a rychle zaútočí.

ZOO KVÍZ

Nej šest hadích rekordů

1. **Který had na světě je nejdelší? Pochází z Indonésie, přesně řečeno ze severního pobřeží ostrova Celebes, a může dorůstat až do délky 10 m.**
   a) krajta tygrovitá
   b) anakonda velká
   c) krajta mřížkovaná

2. **Který z jedovatých druhů hadů je na světě nejdelší? Tento druh pochází z Indie a patří mezi několik málo hadů, kteří se živí jinými hady.**
   a) korálovec žlutý
   b) kobra královská
   c) mamba černá

3. **Nejtěžším hadem na světě, který váží kolem 220 kg a žije v Jižní Americe, je:**
   a) krajta písmenková
   b) anakonda velká
   c) krajta mřížkovaná

4. **Jak se jmenuje nejjedovatější had na světě, který obývá australské Tichomoří?**
   a) vodnářka tykadlová
   b) vodnářovec
   c) mořský had vodnář

5. **Který druh hada usmrtí svým kousnutím nejvíce lidí za rok (až 8 000) a tím pádem se stává pro své okolí nejnebezpečnějším?**
   a) zmije paví
   b) zmije obecná
   c) zmije útočná

6. **Jak se jmenuje africký had, který je nejrychlejším druhem na světě?**
   a) hroznýš madagaskarský
   b) mamba černá
   c) zmije gabunská

Řešení: 1-c), 2-b), 3-b), 4-c), 5-a), 6-b)

Poznáš hadí košilku?

Podle tvého názoru spoj název hada s příslušným obrázkem jeho hadích šupin.

korálovka sedlatá

užovka červená

hroznýš královský

užovka tenkoocasatá

krajta královská

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Šelmoviny

V novém roce 2015 jsme pro vás připravili několik nových vzdělávacích programů. Jedním z nich je i program o šelmách. Žáci se dozvědí, kdo je to vůbec šelma a kteří malí i velcí rváči této skupiny jsou našimi obyvateli. Pomocí výukového programu Šelmoviny zažijete veselé hrátky přímo v areálu naší zoo. Pomocí pracovních listů, pozorování a úkolů se účastníci kurzu dozvědí, odkud šelmy pocházejí, jak a čím jsou přizpůsobeni ke svému životu, nebo dokonce jaké taktiky lovu používají.

Těšíme se na vás, protože vzdělávání v Zoo Ohrada, to je velká paráda.

Program je určen pro každého (MŠ, 1., 2. stupeň ZŠ a SŠ)

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na **www.zoohluboka.cz**. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12 nebo 602 390 355.

NOVINKY VE ZKRATCE

Vítej doma, Altaico

V polovině prosince roku 2014 k nám přicestovala nová tygří slečna. Jmenuje se Altaica a pochází se švédské zoologické zahrady Nordens Ark. Samička tygra ussurijského je ubytovaná v zázemí a návštěvníci ji zatím nemohou vidět. Důvodem je přivykání si na svého nového kamaráda – dvouletého samce Olivera. První noc po příjezdu Altaici byl Oliver malinko nevrlý a její přítomnost všem oznamoval svým vrčením. Po společné tříměsíční známosti si na sebe oba tygři postupně zvykají. Doufáme, že už brzy je budeme moci spolu s návštěvníky obdivovat v jejich venkovním výběhu.

Všechno nejlepší, Nalko

Samička rosomáka sibiřského oslavila v pondělí 26. 1. 2015 už třetí narozeniny. Teď v létě to budou přesně dva roky, kdy k nám do zoo přicestovala z anglického Cotswold Wildlife Park. Tato rosomáčí slečna se jmenuje Nalka a od minulého roku obývá svůj výběh společně se samcem Vasilem. Ve volné přírodě tyto lasicovité šelmy žijí převážně samotářsky. Pouze v době páření vytváří na určitou dobu pár. Proto jsme koncem minulého roku Vasila přestěhovali do jiné ubikace pryč od Nalky. Pokud se jí podařilo zabřeznout, může nyní v klidu odrodit a vychovat svá mláďata. V případě, že mláďata nebudou, je i přesto jejich odloučení důležité. Pokud by Nalka s Vasilem byli neustále spolu, nemuseli bychom se malých rosomáčat nikdy dočkat.

Vlčí stěhování dokončeno

Ve čtvrtek 29. 1. 2015 proběhlo v zoo stěhování druhé vlčí samičky k ostatním vlkům. Nový vlčí výběh, který se nachází vedle Českého lesa, je už kompletní a v přední části zoo už žádného vlka nespatříte. Napřed byla vlčice ubytovaná v zázemí nového výběhu, kde si zvykala na nové prostředí a také na nového samce Maxe, se kterým se ještě nesetkala. V pondělí 9. 2. 2015 byla vlčice vpuštěna do výběhu k ostatním, a došlo tím ke spojení všech vlků. Všichni jsme se trochu obávali, aby vše proběhlo v pořádku a aby smečka vlků mezi sebe přijala i mladší vlčici. Starší vlčice Zuzana novou nájemnici pořádně prohnala a jasně jí dala najevo její podřadné místo v hierarchii celé smečky. K žádným ostřejším střetům nedošlo a my pevně věříme, že vlci spolu budou vycházet.

Biodiversita – to jsme my

Zoo Ohrada Hluboká nad Vltavou se jako člen Světové asociace zoologických zahrad a akvárií (WAZA) připojila ke kampani Biodiverzita - to jsme my (Biodiversity is Us). Tento projekt, včetně volně přístupné aplikace naplněné informacemi, hrami a kvízy, je jeden ze způsobů, kterými WAZA podporuje Dekádu biodiverzity OSN 2011-2020. Je mnoho způsobů, jak zjistit více o projektu Biodiverzita - to jsme my a přidat se k nám. Příště, až přijdete do Zoo Hluboká, zajděte do našeho vzdělávacího centra vyzkoušet video Biodiverzita - to jsme my. Také si můžete zdarma stáhnout aplikaci do mobilů, která je volně k dispozici všem uživatelům chytrých telefonů v pěti jazycích. Ke stažení aplikace použijte QR kód, který najdete v areálu zoo, nebo použijte váš obchod v chytrém telefonu a najděte ji pod názvem Biodiversity is Us. Prostřednictvím ní se můžete dozvědět o 400 živočišných druzích, zahrát si hry a kvízy, můžete tvořit své vlastní seznamy zvířat a podělit se o vaše oblíbené obrázky zvířat a činností s přáteli přes Facebook. I vy můžete podpořit tuto kampaň pouhým sdílením 3 videoklipů či jiných propagačních materiálů kampaně, které vám pomohou porozumět významu biodiverzity a jejímu propojení s našimi životy.